

helt ny Lønningslov, beredvillig at ville medvirke til, at det, der maatte være galt i de nugældende Lønningslove, blev afbødet. Men udover denne Tak til de tre sidste Talere, jeg her nævnte, kan jeg desværre ikke takke for Tilslutning fra den Side. Der blev baade af den socialdemokratiske og nu af den radikale Ordfører øvet en Kritik mod Lovforslagene, især da Lovforslaget om Lønninger for Præsterne udenfor København og Frederiksberg.

Jeg vil først gerne opkaste det Spørgsmaal, om det, der her er forelagt, virkelig ikke i nogen Maade har noget at gøre med Nedskæring. Det er blevet sagt til mig fra flere Sider, at det er en camoufleret Lønforbedring. Det blev aabent nævnt — og det er ogsaa ganske uimodsigeligt — af den ærede radikale Ordfører, at det med Hensyn til Lovforslaget om de københavnske Præster drejer sig om en Nedskæring og en fuldkommen Parallelisering med det fremsatte Lovforslag om Tjenestemandslønninger. Det kan der formentlig heller ikke tvistes om; vi nedsætter disse Præsters Lønninger i samme Spor, som Tjenestemandsløvforslaget gør det, og der er i Lovforslaget om de københavnske Præsters Lønninger overhovedet ingen Forbedringer for Præsterne udover Forslaget om, at Lønnen for Provstegeringen skal være pensionsgivende. Det ærede Medlem Hr. Povlsen, som var saa venlig at give denne Tanke sin Tilslutning, anførte imidlertid ikke derfor den Motivering, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget: at den Fortrinsret, Provsterne tidligere havde til det bedste Embede i Provstiet, er bortfaldet i Kraft af Menighedsraadsordningen. Bortset derfra har han altsaa givet dette Forslag sin Tilslutning og fundet det retfærdigt, og det samme fandt ogsaa det ærede Medlem Hr. Kammersgaard. Men udover dette ene, at Provsternes Løn bliver pensionsgivende, hvad jeg synes er rimeligt, er der for Præsternes Vedkommende paa det københavnske Lønningsforslag, som her er forelagt, intet andet end den Bevægelse nedad, som Tjenestemandsløvforslaget bestemmer, idet det indsætter i Stedet for Dyrtdis- og Konjunkturtillæg et Forsørgertillæg, og dette vil jo give ganske det samme Resultat for disse Præster som for andre Tjenestemænd.

For Kordegnene i København og paa Frederiksberg er der nedskærende Bestemmelser, ligesom der er for Provinsbyernes Alterdegne og Kordegne. Derom bemærkede det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, som det ærede Medlem Hr. Povlsen slut-

tede sig til, at der neppe var vundet ret meget ved at gøre dem fra Tjenestemænd til honorarlønnede, for man blev vistnok nødt til, naar disse Mænd havde gjort en god Gerning og var veltjent i deres Embede, at give dem en Understøttelse. Men allerede dette betyder noget eller kan komme til at betyde noget i Retning af en Besparelse, og dertil kommer, at det er saaledes udenfor København, og jeg kan fremdeles ikke se, der er nogen væsentlig Grund til at gøre Forskel paa en Kordegn Stilling, efter som han tjener ved Aarhus Domkirke eller Odense eller i en af de østjydske Købstæder, eller han tjener her i København. Og at der her vil være nogle Penge at indvinde, er jeg overbevist om. Dersom Forholdet er det, at man skal overveje, om den vedkommende — en Tjenestemand, som ingen Pensionsret har — skal have en Understøttelse, er det naturligt og rimeligt og lovligt at tage Hensyn til, hvordan hans Forhold i øvrigt maatte være, og derefter bl. a. graduere den mulige Understøttelse noget, men det kan man ikke gøre, naar der er Tale om Pensionsret.

Jeg forlader hermed Lovforslaget vedrørende København og Frederiksberg, om hvilket der ikke er nogen større Uenighed udover den principielle, som det ærede Medlem Hr. Povlsen udtalte, idet han ønskede, at der i det hele taget ikke skulde røres ved disse Forhold før den 1. April 1928, og i Mellemtiden skulde man saa overveje, om der i det hele taget kunde skabes en Forbedring af Præsternes Lønningsvilkaar, om der var Grund dertil. Jeg forlader altsaa dette Lovforslag og gaar over til Lovforslaget vedrørende Provinserne, om hvilket jeg aabent skal vedkende mig, hvad jeg ogsaa gjorde i min Forelæggelsestale, at der i dette er Tale om en Afbødning af Nedskæringen. Det er Hovedsynspunktet. Dette Udtryk kom naturligt til mig, og ved at gennemlæse min Fremsettelsestale ser jeg, at jeg har brugt det 2—3 Gange, det dækker ogsaa ganske min Tanke og den Virkelighed, som jeg har villet give Udtryk for. Det er en Afbødning af Nedskæringen, der er en Tale om. Hvis man tager det gennemsnitligt for Lønningsklasserne og de forskellige Alderstillæg, vil det vise sig, at Lovforslaget netop saa nogenlunde staar neutralt i Forhold til Nedskæringspolitikken. Da der har været udtalt forskellige Meninger om dette og jeg ikke tror, at alt det, der er sagt, har været helt rigtigt og nøjagtigt, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa,